

Csizmadia László: Kezdőrúgás

2014 november 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A 2018-as országgyűlési választások selejtező mérkőzései megkezdődtek, megvolt a norvég és amerikai pénzekkel megfinanszírozott kezdőrúgás.

A többszörös vesztesek nem tudnak beletörödni a helyzetbe, ezért ha kell, külföldi leigazolásokkal, de mielőbbi

visszavágót próbálnak kiereszokolni. Bizonyos fiatal célcsoportokra koncentráva uszítanak, lázítanak, kommunikációs eszközök hatalmas tárházát vonultatják fel, nehogy egy pillanatra is teret kapjon a f? ellenfél. Nehogy szóhoz jusson a csöndes és józan többségi vélemény, amely 2014-ben háromszor gy?zött a választásokon.

Amint a lekötetlen energiáktól feszül?, balhéra tüzelt fiatalok és kádár-nosztalgiába frusztrálódott id?s emberek tüntetéseit nézem a különféle csatornákon, sorjáznak az emlékeim. Én még ahhoz a korosztályhoz tartozom, amelynek szinte fizikai fájdalmat okoz lökdös?d? gyerekeket látni az 56-os forradalom emblematikus helyszínén, amint a saját maguk rakta színpadi kordonokat döntögetik. A háttérben a szorgosan munkálkodó posztkommunista és neoliberais politikusok valószínűleg elégedetten dörzsölik a tenyerüket, kikelt a sárkányfog vetemény. A szónok szirénhangjai énekelnek, a trágár bekiabálások tudományos alapossággal gondoskodnak az adrenalinszint fenntartásáról.

Csak ne ismernénk ilyen jól ezt a jelenre hangszerelt internacionalizmus-szöveget, amit trendi köntösben nyomnak a megbízható szónokok! Az sem új, hogy a legszókimondóbb rendszerdönt?k mind politikai, mind gazdasági értelemben totális dilettánsok. Ami sajnós, bár ez sem lep meg, nem tartja vissza ?ket attól, hogy a demokratikus rend megdöntésére uszítsák a feltüzelt embereket.

A Lendvai utcai vandalizmus, és a Parlament elfoglalására irányuló er?szakos megmozdulás – bár utóbbit „csak” egy viszonylag sz?k csoport vitte véghez – világossá tette, hogy oda kell figyelnünk. Az az er? mozdult meg ismét, amely az 1956-os magyar szabadságharc eszmeiségét örökre el akarja tüntetni a magyar közéletb?l. Az 56-os „ellenforradalmat” hirdet?k, a tagadók próbálnak visszatérni, és most megint szórják a magokat a szabadságot jelképez? téren. Ugyanazokat a magokat, amelyek a huszadik században bolsevizmus, kommunizmus, neokommunizmus néven szöktek szárbá és pusztították végig a fél világot.

1956. október 23-án 9 és fél éves voltam. A bátyám kézen fogott, és magával vitt. A M?egyetemt?l a Bem szoborig, onnan a Parlamentig vonultunk együtt. Gyerek voltam, de világosan éreztem, hogy nagy dolog részese vagyok, a szabadság útját járom a nálam b? tíz évvel id?sebb testvérem mellett.

Ennyi elég volt, az érzést magamban hordom, egy életen át kísér és sok nehéz döntésen segített át. De mintha nekünk nem sikerült volna ezeket az eszméket és érzéseket a gyermekeink és az unokáink szívébe átplántálni. Ne

hárítsuk el azonnal a felelősséget, hogy „megvolt az oka”. Végezzünk önvizsgálatot és legyünk kritikusak önmagunkkal szemben. 1989-ig még hivatkozhatunk kényszerhelyzetre. De mi a mentségünk, hogy az elmúlt 25 évben sem fogtuk meg a fiatalok kezét? Valahogy nem volt időnk figyelni rájuk, és hagytuk őket kallódni a rájuk szabadított zűrzavarban. Most meg csodálkozunk? Inkább valljuk be, hogy a túlnyomó többségük nem hibás abban, hogy megtévedt.

A gulyás-kommunizmus idejét végigkultúráztuk a „jobb élet” reményében, amin a viszonylag normális megélhetést és lakhatást értettük. Az volt a nagy tett, ha „megszereztük” a szabályozott méretű lakást, a Trabantot, a telefont. 89-ben meg vakon hittünk. Hittünk a gyors kiteljesedésben, a „váltásban”, ami be is következett. Ránk szakadt a rablókapitalizmus, és ráépült az előző rendszerből átmentett szerkezetre. Mire eszméltünk volna, nyakig ültünk a posztkommunizmusban.

A kádári államadósság örököse, az Antall-kormány, a hirtelen változó politikai és gazdasági körülmények-szülte tananyagból megbukott. A lusztrációs törvényt profi módon elsíbotta az az érdekcsoport, amely így simán visszaadta a hatalmat a kommunista rendszer utódhálózatának, gondosan átmentve az MSZMP vagyonát az MSZP-be. A pénz- és hataloméhes neoliberálisok azonnal csatlakoztak. Egy lélegzetvételnél is, négy éves FIDESZ kormányzás után a régiiek visszajöttek, és az ország újra a gazdasági és társadalmi csúdra, a külső kiszolgáltatottság reménytelen állapotába került.

A mostani tüntetések és egyéb demonstrációk jelzik, hogy valami megint nincs rendben. A fiatalok az elmúlt, szovjet gyarmatosítással megszerzett, posztkommunista és neoliberális rendszerek tevékenységéről, és annak törvényszerűen bekövetkező, de csak utólag észlelhető következményeiről alig tudnak valamit.

Nem tudatosítottuk az összehasonlítási alapot. Az 56-os hősök ugyanolyan, megalkuvást nem ismerő, szabadságvágyó kölykök voltak, mint a mai, klaviatúrát dobáló fiatalok, csak éppen ellenkező irányban indultak el. Nem véletlenül, mert megszakadt a kapcsolat a közelmúlt és a jelen között, pedig még ki sem halt az ötvenhatos nemzedék. 89-ben egy lefojtott szellemiségű, megfélemlített országra robbant rá az „új világ” új jelszava, a mértéktelen fogyasztás. Csoda, ha a hiésség egy fiatalot nem érdekel? Nyilvánvaló, hogy az internetes információ formálja a gondolkodását, és egy olyan világ, amelyben csak a pénz beszél.

Szólnunk kellett volna sok mindentől. Például hogy a terror miként üldözött ki 200 ezer fiatalot a hazából. Hogy mi a különbség az akkor tényleg ellehetetlenült egyéni szabadság és állami szuverenitás, valamint a gyülekezési és szólási szabadság jelenleg tapasztalható garantálása között.

Látják-e a gyerekeink és az unokáink a párhuzamokat? Van-e véleményük arról, mi az oka a különbségnek a 2006-os tüntetések erőszakos leverése, a résztvevők meghurcolása, valamint a jelenlegi hatalom alá tartozó rendőrök türelmes, és a tüntetőket tiszteletben tartó magatartása között? Egyáltalán, eszükbe jut fiataljainknak ez az összehasonlítás?

Ha nem, mi vagyunk a hibásak. Mert nem hívtuk fel időben a figyelmet a múlt és a jelen bűneire. Nem volt időnk odafigyelni a gyerekeink gondolataira, nem ismertettük meg velük, hogy nekünk miért is olyan fontos a nemzeti szuverenitás és a hazaszeretet. Egészen a közelmúltig elmulasztottunk törődni a hosszú távon legfontosabb dolgainkkal. Csak egy példa, hogy nem számoltattuk el a Gyurcsány- és Bajnai-féle kormányzás időszakát, és ezzel szemet hunytunk a rabló privatizáció bűnei fölött.

Eddig, de ne tovább!

Azonnal lépnünk kell és pótolni – ha az elmulasztott cselekvést nem is, de legalább a fiatalok hiányos ismeretanyagát. Ahogy bátyám – aki ötvenhat után Új-Zélandig futott – engem kézen fogva elvezetett a szabadság és a szeretet útjának első szakaszán, ugyanúgy kell nekünk is tennünk. Rájuk nézni, és kézenfogni őket. Kíváncsivá válni a valós problémáikra, segíteni nekik értelmezni a maguk világát, levonni a lehetséges következtetéseket. Élni ezen a tájon sosem volt könnyű, ma sem az, de igenis, egy mai huszonevesnek is mondhat valamit Kölcsey sora: „A haza minden előtt”.

Hogy ezzel szemben hol tartunk, azt, mint cseppben a tenger, megmutatta a november 19-i úgymond „rendszerellenes” tüntetés. A budapesti Kossuth téren, a magyar Parlament előtt egy Horváth András nevű frusztrált egyén azt skandáltatta az engedelmes tömeggel, hogy „Ria, ria, Norvégia!”

Mintha 1956-ban az egyik szónok a Kossuth téren CCCP (Szovjetunió) – feliratú pólóban hirdette volna az ígét. Ne

legyenek illúzióink, Júdás-pénzért akárhány szónok megvásárolható. Csakhogy az a tömeg 56 ?szén tudta, mit akar. És azt is, hogy mit nem. A mi mai fiataljaink nem tudják.

Aki ma, azok után, amit Magyarország a saját kilábalásért tett, az eredmények után, amiket a válságkezelésben felmutatott, bármely ürüggyel a demokratikus rend ellen uszítja az embereket, és a liberális világot teszi meg példaképnek, a nemzetre húzza a koporsófedelet.

Evárjuk a hazai titkosszolgálatoktól az éber odafigyelést és a megfelelő intézkedéseket. Az illetékesektől a külföldről jövő pénzadományok céljainak követését, a demokratikus, de átláthatóságot szolgáló törvényi szabályozást. Nekünk, szülőknél, nagyszülőknél, tanítóknál világossá kell tennünk, hogy Rákosi, Kádár, Horn, Gyurcsány, Bajnai kormányzása egy tőről fakadt. Eredjük az internacionalizmus, bolsevizmus és a kommunizmus, ami ma leginkább neoliberalizmus néven fut.

Össze kell fogniuk a nemzeti érzelmű fiatalok alkotta civil közösségeknek. Pártpolitikai szinten pedig a jobboldali pártok utánpótlásának nevelése napi feladat. Miért nem ad a Fidelitas és az IKSZ nyugodt, békés, de határozott és azonnali válaszokat a szélsőségesen viselkedő kortársaknak?

A kormány kommunikációját erősíteni kell. Az állampolgárok kérdeznek, és várják az értelmes, alaposan előkészített, szakszerű válaszokat. A „nemzeti konzultáció” lehetősége adott, az eszközök léteznek, nincs más teendő, mint a lehetőségeket a gyakorlatban is kihasználni.

Ha ismét szükség lesz a Békemenetre, elindul. A résztvevők, ahogy eddig, hozzák magukkal a gyerekeket és az unokákat. Érezzék meg a következő nemzedékek, hogy a tét nem kisebb, mint a nemzeti és egyéni szuverenitás.

Világítsunk rá és vállaljuk, hogy az amerikaiak és az Unió népei a barátaink és szövetségeseink. De ne remegjen meg a lábunk, ha rávilágítunk a sorozatosan elkövetett hibáikra. Senki, sem ember, sem nép, sem politikai berendezkedés nem tökéletes. Mi sem vagyunk azok, de ettől még nem kell elfelejtenünk a legfontosabb céljainkat.

Figyeljünk és tanuljunk másoktól. Az USA republikánusai például, úgy tőnik, ébrednek, mert szaporodnak a demokraták elleni kritikák. Nyomon kell követni az EU Janus arcú vezetőit is, és ha kell, felvetni velük szemben a bizalmatlansági indítványt.

A civil társadalom biztatja Orbán Viktort, hogy tanúsítson nulla toleranciát a korrupció és a hatalmi mutyizás ellen. A kormányzat gépezetében is elfordulhat, hogy egyes fogaskerekek csorbulnak, ne késlekedjen kicserélni őket. Karbantartás nélkül hatalomgyakorlás gépezete akadozik, el kell végezni a javításokat, mert nem csökkenhet a teljesítmény. Tovább kell mennünk a megkezdett úton, ez most létkérdés, mind gazdasági, mind politikai biztonságunk szempontjából.

Csizmadia László - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
